

N.S. PERKINS

ALS IK JE VERGEET

Is het beter om liefde
te verliezen dan om nooit
lief te hebben gehad?

N.S. Perkins

Als ik je vergeet

Vertaling Tasio Ferrand

Z&K

Uitgeverij Zomer & Keuning

Proloog

Ik draag altijd een ring wanneer ik uitga.

Niet dat ik vaak uitga, integendeel, maar wanneer ik uitga, wil ik de dronken mannen die op zoek zijn naar iemand om hun bed op te warmen op afstand houden. Meestal werkt het.

Behalve vanavond.

De man gaat op de kruk naast die van mij zitten voordat ik iets kan zeggen. Ik zou voordat hij plaatsnam niet hebben gearzeld hem te vertellen dat de plek bezet was, maar het voelt een beetje bot aan om dat nu alsnog te doen. Vooral omdat hij al met zijn hoofd op zijn armen op de bar ligt.

Wauw. Ik wist niet dat het mogelijk was zó dronken te worden op een dinsdagavond.

En dít is waarom ik nooit uitga.

Ik schud mijn hoofd en neem een slok van mijn wodka-soda. De keuze van plekken waar ik vanavond naartoe kon was niet erg groot. Ik moest nodig even mijn appartement uit. Iets doen, maakte niet uit wat, om minstens een uur of twee mijn problemen uit mijn hoofd te zetten. Dat kon in deze bar net zo goed als in welke andere bar dan ook. Het plafond is hoog, het licht gedempt en de jazzmuziek die door de verborgen speakers klinkt staat niet te hard. Daarnaast werkt de alcohol die ze schenken

heel ontspannend. Al met al helpt het om hier te zijn. Dus laat die vent maar zitten waar hij wil. Ik neger hem gewoon.

Het is alleen moeilijk iemand te negeren die een hoop onverstaanbare dingen zit te mompelen. Ik denk steeds dat hij tegen mij praat, maar hij praat schijnbaar gewoon in zichzelf.

‘... niet te geloven.’

Ik draai me naar rechts en kom opnieuw tot de ontdekking dat hij het niet tegen mij had, maar wanneer ik wat beter kijk, realiseer ik me dat hij zijn ogen heeft geopend. Ze zijn lichtbruin, lodderig en roodomrand. Maar het opvallendst is nog wel dat ze zo ontzettend triest staan. Ze passen niet eens bij de rest van hem. Ondanks zijn gebogen rug kan ik zien dat hij lang en gespierd is. Zijn donkerbruine haar krult en zit rommelig, alsof hij zijn handen er herhaaldelijk doorheen heeft gehaald. De huid van zijn onderarmen is zongebruind, een mooie goudtint. Zijn lippen zijn vol, eigenlijk te groot voor een mannengezicht, maar op de een of andere manier klopt het allemaal.

Hij is adembenemend knap.

En hij is ook diepongelukkig.

Uit ervaring weet ik dat mooie mensen altijd gelukkig lijken, of misschien verbergen ze hun pijn gewoon goed en uiten ze die slechts wanneer ze alleen zijn, maar er kan geen twijfel bestaan over zijn gemoedstoestand. Het is makkelijk om de waarheid met woorden te verhullen, maar ogen liegen niet. Dat zei mijn moeder vroeger altijd tegen me. Althans, voordat ze me vergat.

Terwijl ik hem blijf bekijken, neem ik nog een slok van mijn drankje. Gelukkig staat zijn blik op oneindig, dus ziet hij me niet. Eigenlijk best grappig dat ik er een paar minuten geleden nog van baalde dat hij naast me kwam zitten en nu zelf degene ben die zich als een stalker gedraagt. Maar ik heb andere motieven dan mannen doorgaans hebben wanneer ze naar vrouwen sta-

ren. Ik wil hem niet uit de kleren zien te krijgen, verre van dat. Wat ik wel wil, is weten wat er mis is met hem. Er vreet duidelijk iets aan hem, en dat heeft mijn aandacht getrokken. Misschien zullen mijn problemen kleiner lijken als ik iets te weten kom over de problemen van een ander. Het lijkt misschien egoïstisch, maar ik heb het nodig na de dag die ik achter de rug heb.

Voordat ik me kan bedenken, draai ik me naar hem toe en vraag: 'Is alles goed met je?'

Hij richt zijn blik op me alsof het heel normaal is dat een volslagen vreemde je vraagt of het wel goed gaat met je. Misschien gaat deze vent vaker uit dan ik en is het inderdaad iets normaals. Wie weet.

Zijn ogen zijn glazig. Dat zie ik nog beter wanneer hij rechtop gaat zitten en me knipperend aankijkt. Het biertje waar hij een slok van neemt is zeker niet zijn eerste of tweede van de avond. Met een stem die zwaarder is dan ik me had voorgesteld, antwoordt hij: 'Het zal wel goed komen, maar op dit moment zou ik zeggen dat het leven de pot op kan.'

Ik kan het niet helpen: ik proest het uit. Zoveel botte eerlijkheid had ik niet verwacht, maar op de een of andere manier is dat het perfectste antwoord dat hij me had kunnen geven.

'Daar proost ik op,' zeg ik voordat ik de rest van mijn drankje opdrink. Ik hoest een beetje, steek mijn hand op naar de barman en bestel er nog eentje. Aangezien ik niet vaak drink, zal ik er morgenochtend op kantoor waarschijnlijk spijt van krijgen, maar op dit moment zou ik zeggen dat ik er nog wel eentje verdien.

'Ik neem aan dat jouw leven ook klote is?' vraagt Lange Gozer terwijl hij zijn hoofd met zijn hand ondersteunt.

'Dat zou je wel kunnen zeggen, ja.'

'Wat is er met jou gebeurd?'

Er vormen zich plooiën op mijn voorhoofd terwijl ik mijn wenkbrauwen optrek. Ik weet dat ik op het punt stond hem hetzelfde te vragen, maar het voelt als een nogal opdringerige vraag voor iemand die ik pas vijf minuten geleden heb ontmoet. Bovendien is het geen vraag waar een eenvoudig antwoord op te geven is. Er is te veel gebeurd en er zal nog te veel gebeuren om het tot één ding te beperken.

Dus in plaats daarvan kijk ik hem met samengeknepen ogen aan en vraag: ‘Wat is er met jou gebeurd?’

‘Dat is valsspelen,’ zegt hij alsof we een spelletje aan het spelen zijn. Misschien doen we dat ook wel. Wie van ons tweeën de meeste pech heeft. Wat zijn antwoord ook zou zijn, ik weet dat ik zou winnen.

Lieve hemel, ik klink vanavond als een zeurderige overslaande plaat.

Zuchtend pakt hij het biertje dat de barman zo-even voor hem had neergezet toen hij zijn vorige op had, en hij neemt een flinke slok. ‘Ik heb het meisje met wie ik al tien maanden een relatie heb ten huwelijk gevraagd, en ze heeft nee gezegd.’

Ik huiver. ‘Au. Dat is pijnlijk.’

Met de meest halfslachtige beweging die ik ooit heb gezien haalt hij zijn schouders op. ‘Geeft niet. Ik denk dat ik eigenlijk niet anders had verwacht.’

Ik vraag niet wat hij daarmee bedoelt. In plaats daarvan neem ik nog een slok van mijn net geserveerde drankje en vraag: ‘Dus jullie blijven nog steeds bij elkaar?’ Ik weet niet wie ik op dit moment ben. De echte Wren Lawson zou zich nooit op deze manier in andermans privéleven mengen. Ze zou zelfs nooit hebben geprobeerd een gesprek aan te knopen met een vreemde. Het zal wel de alcohol zijn, of het feit dat het me van mijn eigen gedachten afleidt wanneer ik naar zijn problemen vraag.

Hij knippert langzaam, even verschijnt er een verloren blik in zijn ogen. ‘Welnee. Wat heeft het voor zin om bij iemand te blijven die geen langetermijnplannen met je wil maken?’

Ik antwoord niet, want hij heeft een punt. Een punt waar ik mijn hele leven op heb ingericht. De reden waarom ik single ben en van plan ben dat altijd te blijven. Ik hef mijn glas en breng voor de tweede keer vanavond een toast uit.

De muziek wordt iets luider, en ik sluit mijn ogen en dein langzaam een beetje heen en weer op de maat. Dronken Wren is echt een ander mens. De airconditioning blaast koel over mijn huid, wat geweldig aanvoelt vergeleken met de plakkerig hete junilucht in het centrum van Boston. Mijn in een knot strakgetrokken haar was al begonnen te pluizen toen ik hierheen liep.

‘En jij?’ vraagt Lange Gozer met zijn hoofd schuin.

‘Hm?’

‘Waarom drink jij?’

Mijn ogen dwalen naar het glas in mijn hand.

‘Ik heb jou mijn reden verteld. Nu ben jij aan de beurt,’ voegt hij eraan toe, en hoewel hij dronken is, heeft hij een punt. En als er iets is waar ik om geef in het leven, is het wel eerlijkheid. Ik ben tenslotte niet voor niets advocaat geworden.

‘Mijn genen zijn waardeloos,’ antwoord ik simpelweg, denkend aan de testresultaten die ik vandaag heb gekregen, al die nauwelijks te ontcijferen letters die als een kaakslag bij me aankwamen. Dit is misschien niet het gedetailleerde antwoord dat hij had verwacht, maar het is meer dan ik wie dan ook onder normale omstandigheden zou hebben verteld. Het verbaast me dat ik zelfs dit maar met hem heb gedeeld. Blijkbaar heeft deze vent iets wat me openhartig maakt. Misschien zijn het de kleine plooien rond zijn mond die me laten weten dat deze man vaker wel dan niet lacht, of misschien is het zijn warme blik, zo warm

als een flikkerend haardvuur. Of misschien is het de wetenschap dat ik hem na vanavond nooit meer zal zien, dus waarom niet?

Lange Gozer knikt alsof hij precies begrijpt wat ik bedoel. Waarschijnlijk doet hij dat niet, maar ik waardeer het dat hij doet alsof.

‘Het leven vindt altijd een manier om ons te naaien,’ zegt hij na een lange stilte. ‘Maar weet je wat helpt?’

‘Wat?’

Hij brengt zijn halflege pintglas omhoog en antwoordt: ‘Alcohol.’ Dan glimlacht hij, voor het eerst vanavond. Het is een kleine, maar explosieve glimlach, niet bepaald symmetrisch, maar dat maakt hem op de een of andere manier nog charmanter.

Ik ben niet zo’n lachebek. Dat zou iedereen op mijn werk je kunnen vertellen. Gefocust? Ja. Hardwerkend? Absoluut. Maar goedlachs? Niet echt. Niet omdat ik niet van lachen hou, maar omdat ik meestal geen reden zie om te lachen. Ik ben niet triest of depressief of zo, maar constant neutraal. De dingen zijn zoals ze zijn, en dat accepteer ik. Betekent niet dat ik dat moet vieren met uitingen van een vrolijkheid die ik niet voel.

Maar zijn grijns maakt iets in me los. Bijna alsof ik door een botsautootje ben geraakt. Hij botst als het ware met die grijns tegen me aan, en het enige wat ik kan doen, is teruggrijnzen.

Dit is echt de vreemdste avond die ik in tijden heb gehad.

Nadat we allebei een flinke slok van onze drankjes hebben genomen, vraag ik: ‘Wat is de volgende stap voor jou?’

Hij blaast zijn wangen bol en laat de lucht dan langzaam ontsnappen. ‘Ik weet het niet. Uitzoeken hoe ik alleen moet zijn, denk ik.’

Voordat ik mezelf kan tegenhouden, grinnik ik.

‘Wat is er zo grappig?’ vraagt hij.

‘Niets. Maar ik ben daar toevallig expert in.’

‘In alleen zijn?’

‘Hm-m.’

Hij grijnst. ‘Misschien bel ik je wel voor advies dan.’

En dan gebeurt er iets heel vreemds. Er verandert iets in de lucht. Of misschien verschuift er iets in mij. Maar het ene moment zitten we grappen te maken over onze rotlevens, en het andere moment zou ik durven zweren dat hij op het punt staat me te kussen. Hij zegt geen woord, maar ik voel het aan alles. Het is alsof we in een bubbel zitten; de lucht wordt warmer, de stemmen van de andere klanten zachter. Zijn blik zakt naar mijn lippen, vliegensvlug, en er gaan gemengde gevoelens door me heen. Een deel van me wil opstaan en wegrennen, maar een ander deel wil hier blijven en uitzoeken hoe de vreemdeling smaakt, hoe hij me zou kunnen helpen alles te vergeten. Het zou misschien helemaal niet zo slecht zijn om me eens te laten gaan. Met het puntje van zijn tong maakt hij zijn roze lippen nat. Ik slik moeizaam, de alcohol in mijn aderen maakt alles wazig. Of komt dat door hem? Maar voordat een van ons zich kan bewegen, wordt de bubbel doorgeprikt door een harige arm die twee rekeningen voor ons neerlegt. De leren mapjes waar ze in zitten, komen met een smak op de granieten bar terecht. Ik schrik op, mijn hart klopt plotseling veel te snel.

Wat was dat in vredesnaam? Heb ik het me ingebeeld?

Ik kijk op mijn telefoon en zie dat het bijna middernacht is.

‘Ik moet misschien maar eens gaan,’ zeg ik terwijl ik overal kijk behalve naar hem. Ik wacht zijn antwoord niet af en sta op om mijn rekening te gaan betalen. Wanneer dat is gebeurd en de barman me welterusten heeft gewenst, stop ik mijn portemonnee terug in mijn tas en kijk over mijn schouder naar de man die ik hoogstwaarschijnlijk nooit van mijn leven meer zal zien. Zijn

ogen glanzen iets minder dan eerst, en hij zit rechtop. Met een kleine glimlach op zijn gezicht zwaait hij even naar me.

‘Het was leuk je te ontmoeten, vreemdeling,’ zegt hij. Geen spoor van ongemak.

Ja, ik had het me vast ingebeeld.

Met een hoofdknikje zwaai ik terug, en ik loop naar de deur.

Ik weet niets over deze man. Hij weet niets over mij. In het afgelopen halfuur hebben we niet eens namen uitgewisseld. Maar wanneer ik de bar verlaat en de warme zomeravond in loop, voel ik me op de een of andere manier lichter dan toen ik binnenkwam.

Een wonder.

Hoofdstuk 1

Wren

Vijf maanden later

Het geheugen is een raar ding.

Zelfs de wetenschap heeft het nog niet helemaal weten te doorgronden. Een netwerk van neuronen in je hippocampus dat momenten en ervaringen bewaart, tot de smaken en geuren die met ze verbonden zijn aan toe, is een moeilijk te bevatten concept. En niemand heeft ooit met zekerheid kunnen verklaren waarom we ons bepaalde dingen wel herinneren en andere dingen niet. We weten wel dat we momenten beter onthouden als ze gepaard gaan met levendige emoties, maar het valt echt niet te voorspellen wat we ons over vijf minuten, of vijf jaar of vijf decennia, zullen herinneren. Sommige dingen, zoals de dag dat je je eerste hond kreeg of de laatste keer dat je je moeder knuffelde, kun je je niet meer herinneren, hoe graag je ook zou willen. En andere dingen herinner je je zonder duidelijke reden. Bijvoorbeeld het gezicht van een man die je maanden geleden in een bar leek te gaan kussen.

Wat een slechte zaak is, aangezien dat het eerste is wat ik zie wanneer ik bij de Evermore Christmas Tree Farm uit mijn auto stap.

Hoe bestaat het?

Ik verstijf en probeer tevergeefs mijn gestokte adem weer op gang te krijgen. Dit is nu al een van de vreemdste dagen van mijn leven, en het is pas tien uur in de ochtend. Om te beginnen was ik gedwongen mijn gebruikelijke schema overboord te gooien om hier te komen. Selina, mijn baas, vertelde me een paar dagen geleden dat een nieuwe cliënt had aangegeven specifiek met mij te willen werken aan een medische-wanprestatie-zaak en dat hij maandag bij mij op kantoor langs zou komen voor een gesprek. Maar gisteravond belde ze om te zeggen dat hij toch niet naar Boston kon komen en dat ik naar Vermont moest rijden om hem te spreken.

Voor zover ik wist was het zelden voorgekomen dat Silver & Prescott ermee had ingestemd een cliënt buiten de muren van ons kantoor te spreken. Ze had me echter geen keus gelaten, dus was ik er tandenknarsend mee akkoord gegaan. Vandaar dat ik vanochtend niet de stad door was gelopen en om stipt acht uur het kantoor had betreden, maar in plaats daarvan vroeger was opgestaan dan gewoonlijk en bijna twee uur had gereden om op een plek te komen waar ik nog nooit van had gehoord. Voor iemand die letterlijk altijd alles op dezelfde manier doet, had deze plotselinge verandering in mijn schema het enige vreemde moeten zijn dat me overkwam.

Maar ik had er natuurlijk op kunnen rekenen dat een vervellende verrassing nooit alleen komt.

Lange Gozer ziet er precies zo uit als ik me hem herinner, alleen is zijn haar korter dan toen ik hem voor het laatst zag, en het golft wat minder wild. Verder heeft hij nog steeds die lichtbruine ogen die er in het zonlicht uitzien als gesmolten goud, dat stevig gebouwde lichaam waar elke man jaloers op zou zijn en die goudbruine huid die in november niet meer zo

belachelijk goudbruin zou moeten zijn. Hij is ook heel anders gekleed. Afgelopen zomer droeg hij een net overhemd en een mooie broek, maar hier is het een flanelen overhemd en hout-hakkerslaarzen.

Wat doet hij hier in vredesnaam, bijna twee uur verwijderd van de plek waar we elkaar voor het eerst ontmoetten?

Naast hem staat een kleine dame met dezelfde bruine teint, donker haar en warme, honingkleurige ogen. Er staat een bleke man met wit haar en een helderblauwe blik met een rollator naast haar. De reden waarom ik hier ben, neem ik aan.

‘U bent vast mevrouw Lawson,’ zegt de dame met een licht, waarschijnlijk Spaans accent, wat me eindelijk uit mijn transeachtige gestaar haalt. Juist. Ik ben hier voor mijn werk. Het maakt niet uit dat ik Lange Gozer al eens heb ontmoet. Bovendien was hij die avond zo dronken dat hij zich mij of het vreemde moment dat we deelden waarschijnlijk niet eens meer herinnert.

‘Ja, dat ben ik. En u bent vast de familie Scott-Perez,’ zeg ik terwijl ik het portier van mijn sedan achter me sluit en naar hen toe begin te lopen. De hakken van mijn kniehoge leren laarzen zakken weg in de verse sneeuw. Ik kijk om me heen en zie dat ik in een waar winterwonderland ben terechtgekomen, vol naaldbomen bedekt met witte poeder. Dit is de eerste keer dat ik op een kerstboomgaard ben, en ik had geen idee dat zulke sprookjesachtige plekken echt bestonden. Het uitzicht is de lange rit en de verstoring van mijn dagelijkse routine bijna waard. Bijna.

Wanneer ik voor hen sta, bestudeer ik de twee oudere mensen wat beter voordat ik Lange Gozer snel even in de ogen kijk. Het is de eerste keer dat ik hem rechtop zie staan, en hij blijkt nog veel langer te zijn dan ik me destijds al had voorgesteld. Ik ben ruim één meter tweeënzeventig en moet toch bijna mijn

hoofd in mijn nek leggen om hem te kunnen aankijken. Gelukkig vertoont zijn gezicht geen spoor van herkenning. Niet dat ik dat had verwacht. We hebben die avond maanden geleden niet lang met elkaar gesproken. Ik weet niet eens waarom ik me hem herinner. Nogmaals: het geheugen is een vreemd, vreemd ding.

‘Ik ben Aaron,’ zegt Lange Gozer terwijl hij met uitgestoken hand naar voren stapt.

Aaron. Na al die maanden weet ik eindelijk zijn naam. Die past bij hem.

‘Wren,’ zeg ik terwijl ik zijn grote hand schud. Het voelt zo onwerkelijk om hier te zijn en professioneel met hem om te gaan alsof ik hem niet heb ontmoet toen ik me in een staat bevond die zo anders is dan mijn echte ik. Als hij het zich had herinnerd, zou ik me kapot geschaamd hebben.

Hij doet een stap naar achteren en gebaart dan naar de kleine vrouw. ‘Dit is mijn moeder, Martina.’ Terwijl ik ook haar de hand schud, voegt hij eraan toe: ‘En dit is mijn vader, Dennis.’

De handdruk van de man is zwak. Te zwak voor iemand met zijn postuur. Toch blijft hij mijn blik de hele tijd vasthouden.

Nadat ik weer een stap naar achteren heb gezet, zeg ik: ‘Aangenaam kennis te maken. Zullen we?’

Lange Gozer, Aaron, knikt en gaat ons dan voor naar een groot rustiek huis van kastanjekleurige boomstammen. Met de uit de schoorsteen omhoog kringelende rook past het helemaal bij de winterse-cottage-sfeer die ze hier hebben. Ik loop achter Martina, die een hand op Dennis’ rug houdt terwijl hij zijn rol-lator door het niet zo praktische grind van het pad heen duwt. De lucht is tintelend koud, en ik trek mijn oversized jas van dun suède strakker om me heen.

Wanneer we eenmaal binnen zijn, vult mijn neus zich met

de geur van brandhout en verse koekjes, en voor ik het kan tegenhouden, komt er een zacht kreuntje uit me. Er klinken kerstliedjes op de achtergrond. Vanuit de hal kunnen we helemaal door de keuken heen kijken naar een grote woonkamer met een houtkachel en bruinleren banken bedekt met dekens.

Ik kan me deze plek niet in de zomer voorstellen. Het is alsof hier een permanente kerstsfeer hangt.

Aaron leidt ons door de keuken, waar er boven een vierkant houten kookeiland potten aan het plafond hangen, slaat dan links af en blijft stilstaan bij iets wat volgens mij de eetkamer is. Er staat een gigantische tafel gemaakt van een grote boomstronk midden in de ruimte. Nadat ik tegenover hen drieën ben gaan zitten, pak ik een blocnote en mijn favoriete zwart-schrijvende pen uit mijn leren aktetas.

Ik zie de drie familieleden naar me staren en schraap mijn keel. ‘Goed, ik stel voor dat jullie me vertellen waar het om gaat en waarom jullie een advocaat nodig hebben.’

Aaron kijkt even naar zijn vader en wisselt dan een blik uit met zijn moeder. Ze knikt en schenkt hem een warme glimlach.

Ze aarzelt even, slikt moeizaam en kijkt me dan weer aan. ‘Mijn man is drie maanden geleden het slachtoffer geworden van een medische fout in het plaatselijke ziekenhuis, en we willen graag juridisch advies inwinnen over onze mogelijkheden.’

Dat is zo ongeveer wat Selina me al had verteld. Ik draai de pen tussen mijn vingers en zeg: ‘Ik begrijp het. Kunt u me iets meer vertellen over wat er is gebeurd?’

Martina opent haar mond, maar er komt geen woord uit, en op de een of andere manier voel ik haar pijn, diep en scherp. Het verdriet is in haar gezicht gegrift.

‘Hij blijkt een beroerte te hebben gehad,’ zegt Aaron nadat hij zijn moeders hand heeft vastgepakt. ‘Hij vertoonde atypische

symptomen, maar in plaats van onderzoek te doen, of wat ze dan ook horen te doen, heeft de SEH-arts mijn vader naar huis gestuurd met de mededeling dat hij waarschijnlijk buikgriep had en dat we gewoon moesten wachten tot het overging. Bij thuiskomst hebben we hem in bed gestopt, en toen we hem uren later wekten, was hij...’ – hij haalt een hand over zijn stoppelbaard – ‘... was hij er veel slechter aan toe.’

Aan Dennis’ ogen valt te zien dat hij het gesprek volgt en de situatie lijkt te begrijpen, maar hij zegt geen woord.

Ik leg mijn handen op tafel en buig langzaam wat naar voren. ‘Ik weet dat dit moeilijk is, en het spijt me heel erg, maar ik moet het vragen. Over welke complicaties hebben we het?’

Aaron draait zich naar zijn vader toe en pakt zijn hand vast, net zoals hij dat een paar minuten geleden bij zijn moeder deed. ‘Hij kan niet meer praten. Hij is de controle over de rechterkant van zijn lichaam deels kwijt. Hij, eh... Hij begrijpt alles wel, maar hij kan ons niet vertellen wat hij nodig heeft. En de arts bij wie we in een ander ziekenhuis zijn geweest, vertelde ons dat deze problemen deels voorkomen hadden kunnen worden als hij direct was behandeld.’

De gedachten razen door mijn hoofd terwijl ik alles opschrijf wat ze me hebben verteld. Dit zal een grote zaak worden waar veel tijd in zal gaan zitten. Het is een medische fout die heeft geleid tot ernstige invaliditeit. Misschien willen ze zowel het ziekenhuis als de arts aanklagen. Ze zullen een grote schadevergoeding eisen. Het zal een langdradig, vermoeiend proces worden. Iets waar ik wekenlang, mogelijk maandenlang, mijn leven voor op z’n kop zou moeten zetten. Ik huiver al van de gedachte aan alle aanpassingen die ik zou moeten doen. En het is wel logisch dat ze juridisch advies inwinnen, maar waarom wilden ze per se met mij werken? Dat deel snap ik niet. Niemand

heeft ooit speciaal om mijn diensten gevraagd, zeker niet voor een zaak van deze omvang.

Wanneer ik klaar ben met mijn aantekeningen leg ik mijn pen neer en sla mijn handen voor me ineen. ‘Ten eerste wil ik zeggen dat ik het vreselijk vind dat dit u is overkomen, en ik wil jullie opties bespreken. Als ik afga op wat jullie me hebben verteld, denk ik dat jullie genoeg bewijs hebben om een sterke zaak op te bouwen.’ Ik kijk op en zie Martina en Dennis naar elkaar staren, maar Aaron houdt zijn ogen strak op mij gericht. Ze zien er veel levendiger uit dan toen we elkaar voor het eerst ontmoetten, maar ze zijn nog net zo triest.

Het bezorgt me een pijnlijk gevoel in mijn borst. Zijn leven is niet beter geworden sinds we elkaar afgelopen zomer in die bar zagen, verre van dat. Om de een of andere reden word ik daar ongemakkelijk van.

Ik speel met mijn armband.

‘Maar ik ben bij Silver & Prescott niet degene die de meeste ervaring heeft met medische-aansprakelijkheidszaken.’ Ik pak mijn tas en haal er een kaart uit. ‘Dus ik zal jullie de namen geven van de beste advocaten die we hebben die gespecialiseerd zijn in dit soort zaken.’

Ik geef de kaart aan Martina, die hem met trillende hand aanneemt, haar wenkbrauwen opgetrokken.

‘Op deze kaart staat het nummer van onze vestiging in Windsor, dat is ook nog een stuk dichterbij voor jullie. Vraag maar naar Randall Stevenson. Hij is de beste.’ Ik realiseer me dat dit allemaal waarschijnlijk heel droog klinkt, dus glimlach ik er een beetje bij.

Ik wilde dat ik meer voor hen kon doen, maar ik heb niet gelogen. Dit is niet mijn specialiteit. Natuurlijk heb ik in de afgelopen twee jaar een paar medische-aansprakelijkheidszaken

gedaan, maar ik heb liever dat ze naar iemand gaan die daar echt het beste in is. Het lijken me goede mensen, en ze verdienen het om dit te winnen. En dat is nog los van alle persoonlijke redenen waarom het voor mij niet echt ideaal zou zijn om helemaal hier te moeten werken.

Aaron kijkt me met samengeknepen ogen aan, in zijn blik een emotie die ik niet helemaal kan plaatsen. Hij houdt nog steeds de hand van zijn vader stevig vast.

Naast hem leest Martina wat er op de kaart staat, en dan zegt ze: 'Maar... weet je het zeker?' Ze klinkt teleurgesteld. Waarschijnlijk had ze gehoopt dat de eerste advocaat met wie ze spraken de juiste zou zijn. Ik wilde dat ik dat was geweest.

Ik leg de papieren voor me recht en antwoord: 'Ja, ik weet het zeker. Dit zal het beste zijn voor jullie.' Voor iedereen, eigenlijk. 'Goed, laten we even bespreken wat jullie advocaat voor jullie zal kunnen doen.'

De 26-jarige Wren weet dat ze binnenkort zal vergeten wie ze is.
Ze is drager van het gen voor vroegtijdige Alzheimer en houdt iedereen op afstand, bang om de mensen in haar leven pijn te doen.
Ze gaat geen nieuwe vriendschappen en relaties aan,
en focust zich volledig op haar werk als advocate.

Aaron heeft een prima leven in Boston, maar nadat een medische fout ervoor zorgt dat zijn vader zijn kerstboomgaard niet meer draaiende kan houden, verhuist hij terug naar Vermont.
Om zijn vader de gerechtigheid te geven die hij verdient, huurt Aaron advocate Wren in. Ze houdt afstand, maar biedt iets wat hij al heel lang niet meer heeft gevoeld: hoop.

Wanneer emoties groeien en grenzen vervagen, moeten Aaron en Wren beslissen welke risico's de moeite waard zijn om te nemen. Is het beter om liefde te verliezen dan om nooit lief te hebben gehad?

N.S. PERKINS is overdag een arts in opleiding en 's nachts schrijft ze romantische verhalen. Wanneer ze niet schrijft, leest of in het ziekenhuis rondwaalt, begluurt zij waarschijnlijk schattige honden in het park. Perkins woont in Montreal met haar partner.

ISBN 978 90 2055 603 2 NUR 302

9 789020 556032 >

www.zomerenkeuning.nl

Z&K